

ODE TIL FILOSOFISK

I forbindelse med *Filosofisk supplements* jubileum ble undertegnede bedt om å skrive en slags anmeldelse av bladet selv – som skulle trykkes i bladet. Dette, fordi jeg har fått trykket flere tekster i bladet de siste årene, og velvillig bidratt når jeg har blitt bedt om det. Som en vel trent hund bifaller jeg også denne forespørselen, men med forbehold: En virkelig kritikk fra et faglig perspektiv er dette i all vesentlig forstand ikke, men heller en slags redegjørelse for mitt personlige forhold til bladet, samt en vurdering av det fra et like personlig perspektiv. Som en av de få bidragsyterne til bladet som aldri har sittet i redaksjonen, ble det ansett som interessant å høre om mine erfaringer med bladet, samt mine vurderinger av det på grunnlag av disse.

Liten historie

Mitt første møte med *Filosofisk supplement* (heretter Fs) var slett ikke så rosenrødt som en skulle tro. Det inntraff da jeg som bachelorstudent så plakaten som etterlyste tekster under temaet «Gud». Da hadde jeg aldri så mye som åp-

En virkelig kritikk fra et faglig perspektiv er dette i all vesentlig forstand ikke, men heller en slags redegjørelse for mitt personlige forhold til bladet.

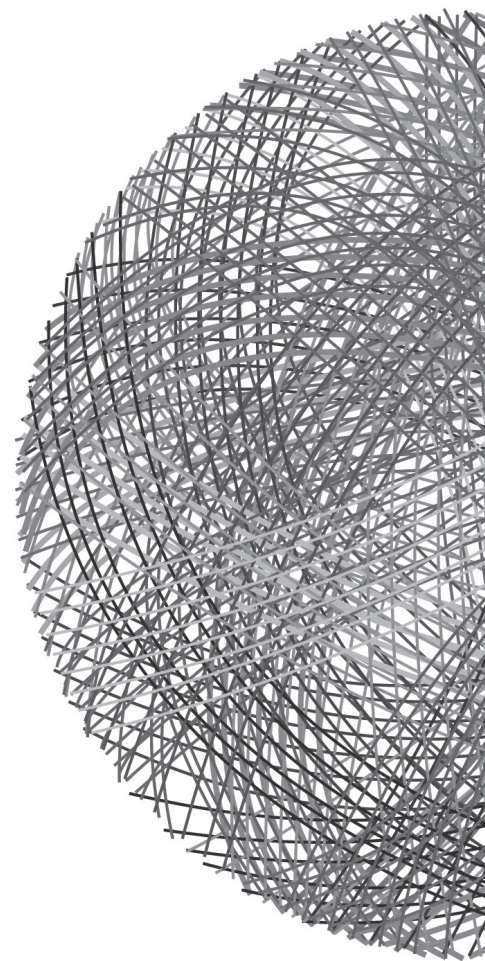
net en utgave av bladet, men var kjent med studenttidsskriftet *Apeiron* fra NTNU, som tydelig vis måtte ha hatt nok så lave kriterier for hva de lot trykke. Fordi jeg anså mine filosofiske evner som langt over gjennomsnittet for bachelorstudenter på mitt

nivå (forfengelig er dyd?), var jeg overbevist om at Fs ville godta min artikkel, nær sagt uansett hva jeg kom til å skrive. Full av iver satte jeg i gang med å redegjøre for og bryte ned en forståelse av et gudsbegrep som sannsynligvis aldri tidligere hadde blitt skissert. Strategien min, som gikk ut på å legge ord i munnen på filosofer jeg ikke likte, basert på svært tendensiøse tolkninger av obskure passasjer og bisetninger i tekstene deres, ble naturlig nok ikke satt pris på; teksten ble avvist. Dette var noe jeg i neste omgang ikke satte særlig stor pris på.

Denne opplevelsen førte til, i stedet for at jeg tok til meg (den høyst rettferdige) kritikken, at jeg for en periode bestemte meg for at hele *Filosofisk supplement* var irrelevant for meg og mine prosjekter. Jeg betraktet bladet som sne-

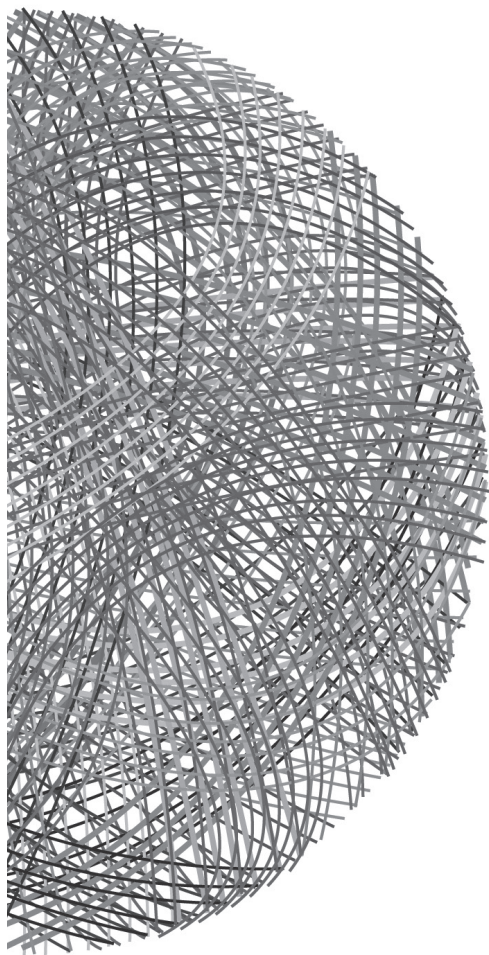
vert og kjedelig, og redaksjonen som pedantiske og (faktisk) lite filosofiske. I opposisjon mot det jeg anså som en elitistisk klikk, bestemte jeg meg for å holde tekstene og tankene mine for meg selv, og de få andre jeg kjente som satte pris på den gode filosofien. Dette gjorde naturligvis min innstilling ytterst elitistisk...

Det som snudde situasjonen for mitt vedkommende var at jeg ble oppfordret av redaksjonen om å sende inn et bidrag til nummeret *Vold*. Da hadde instituttet igangsatt et kurs utelukkende om Nietzsche under fanen det 19. år-

SUPPLEMENT?

Av Ørjan Steiro Mortensen

Illustrasjon: Thea Meinert

hundres filosofi. Nietzsche var nettopp en av de få «gode» filosofene jeg og mine venner hadde lest og diskutert i det lange og det brede. Fordi jeg virkelig trodde at jeg hadde noe viktig å bidra med på forelesningene, masterstudent som jeg da hadde blitt, tok jeg ofte ordet og pratet mye. Ett av redaksjonsmedlemmene til Fs fulgte de samme forelesningene, og da jeg fikk forespørselen lot jeg meg smigre. Jeg sendte derfor inn en tekst skrevet for anledningen om vold i *moralens genealogi* – min første filosofiske tekst på trykk.

Godt utgangspunkt

Fs er et godt utgangspunkt for uerfarne filosofspirer. Bidragsyttere blir gitt en mulighet til å jobbe med tekstene sine under oppsyn av andre, ikke nødvendigvis mer belestede, men i alle fall *lesende* mennesker med det mål for øye å gjøre tekstene leseverdige og publiserbare. Tatt i betraktning hvor lite konstruktive tilbakemeldinger en gjerne får fra seminarledere og forelesere i forbindelse med oppgaveinnleveringer, kan en slik erfaring være ytterst verdifull. Dessuten kan det å sende inn en tekst til Fs fungere som en første mulighet til å jobbe filosofisk (eller med tekst overhodet) i en annen kontekst enn i undervisningssammenheng. Dette fører fort til at en får et mer personlig forhold til egen skrivestil, så vel som de temaer en interesserer seg for og skriver om. Når en ikke bare skal levere inn en tekst for å sanke studiepoeng, tvinger vilkårligheten i det hele fram en refleksjon over egen virksomhet. En må finne en motivasjonsfaktor som går ut over det rent instrumentelle – arbeidet med teksten får dermed en slags egenverdi. Å være glad i å arbeide med tekst er nesten en subjektiv forutsetning for å sette av tid og krefter til Fs, som ikke gir deg noen formell belønning for strevet. Men en lærer seg heller ikke å sette pris på arbeidet uten å ha jobbet mye med tekst. Fs kan slik fungere som et slags selvpålagt dressurkurs i filosofisk praksis. Skrivetrening er i alle tilfeller aldri bortkastet dersom det er filosofi en skal drive med.

Fs gjør det dessuten lett å føle at det var verdt bryet, når du til slutt står med det ferdig trykte bladet i hånda. Layouten med farger, illustrasjoner og uthevede sitater gjør at teksten din blir seende riktig lekker ut. Det å sitte igjen med et eksemplar av bladet er nesten belønning god nok i seg selv. Tekstene som kommer på trykk i Fs bidrar dessuten til å gi en viss oversikt over hva som rører seg i hodene til andre studenter, og kan fungere som et godt utgangspunkt for diskusjon (eller fyllekrangler med folk som «tydeligvis ikke har forstått noen ting»...).

Høydepunkter

For mitt vedkommende er nummeret om Zizek, med den originale teksten av Zizek selv, et definitivt høydepunkt

Fs er et godt utgangspunkt for uerfarne filosofspirer.

for Fs. At det ofte er intervjuer med aktuelle berømteter gjør også at bladet får et ytterligere snev av profesjonalitet, noe som gjør det enda morsommere å være bidragsyter. Masterkritikkspalten, som presenterer ferske masteroppgaver, er også et kjempeinitiativ som ideelt sett kan føre til at masteroppgaver som leveres faktisk blir lest. I alle fall må jo vedkommende som skal levere kritikken ha lest den aktuelle masteroppgaven, noe som er positivt i seg selv. Å bidra til at det spirende akademiske arbeidet studenter utfører faktisk blir lagt merke til, er svært verdifullt og kan føre til at nye temaer kan finne en grobunn i et intellektuelt miljø som ikke akkurat er plaget med for mye åpenhet. Å få kjennskap til at det er andre som også jobber med temaer som er beslektet med hva en selv interesserer seg for, virker inkluderende og kan gi ny selvtillit i arbeidet med å utvikle ens egne tanker videre.

De filosofiske fredagsseminarene Fs arrangerer er også et punkt som må berømmes. At bidragsytere til Fs, som gjerne er studenter, også kan få mulighet til å holde foredrag om tekstene sine, er et tilbud av de sjeldne som kan være utrolig verdifullt både for vedkommende skribent og for eventuelle lesere og tilhørere. At oppmøtet på disse seminarer ofte er labert, sett bort ifra medlemmer av Fs-redaksjonen, kan ikke Fs klandres for.

Kritiske punkter

Når dette er sagt, er det også beskrivende for Fs at det varierer noe i kvalitet fra utgave til utgave. Dette er selvfølgelig forståelig, i og med at redaksjonen er nødt til å ta til takke med de tekster som sendes inn. Studenter som sender inn tekster arbeider kanskje ikke med tekstene spesielt med tanke på Fs, og sender inn semesteroppgaver og lignende

Det kan være en viss inkonsistens i forholdet mellom innholdet i bladet og temaet på omslaget.

som i utgangspunktet var ment bare for sensor. Dette kan føre til at tekstene som ender opp på trykk ikke svarer spesielt godt til temaet for utgivelsen. Et eksempel er den forrige utgaven av bladet, om kunst og revolusjon. Ingen av de tre hovedartiklene som var på trykk dreide seg om revolusjonens estetikk, og om det ofte direkte forholdet mellom den revolusjonære patos og den revolusjonære kunstens uttrykk. Nærmest var kanskje Espen Stabells tekst, som riktig nok tok for seg frigjøringsrolle i det revolusjonære teaterets pedagogiske prosjekt, men hovedpoenget handlet mer om subjektets emansipasjon i en pedagogisk sammenheng. Min egen tekst i denne utgaven handlet heller ikke om revolusjon, men om kunst, antropologi og ontologi. Ikke at Stabells tekst ikke var svært le-

severdige, uansett: poenget er at Fs som et studenttidsskrift kanskje er nødt til å modifisere kravene for hvor godt de innsendte tekstbidragene svarer til kravene i utlysningen. Det kan på grunn av dette være en viss inkonsistens i forholdet mellom innholdet i bladet og temaet på omslaget. Dette er kanskje ikke et stort problem så lenge tekstene er gode. At terskelen på dette punktet ikke er så høy, er noe jeg som nevnt har nytt godt av selv. «Man tager hva man haver».

At Fs drives av studenter som ikke får lønn for strevet gjør at redaksjonen skifter medlemmer ganske ofte. Den redaksjonelle stilen som, som vi så, uansett ikke kan overholdes særlig strengt, står dermed i fare for å snu seg litt etter vinden. Dette ville vært til skade for andre tidsskrifter med eksplisitt intensjon om å uttrykke for eksempel en spesiell filosofisk retning. Det at det er studenter som skriver for bladet, gjør at en også redaksjonelt må favne så bredt som studentenes interessehorisont. Dette makter selvfølgelig ikke en redaksjon med et begrenset antall medlemmer, og tilbakemeldinger på innsendte bidrag kan bære preg av manglende innsikt i tematikken som behandles i teksten (noe avvisningen av teksten min til «Gud»-nummeret tydeligvis er et resultat av). Men når det er sagt, er det rent stilmessige ved det redaksjonelle arbeidet tett og fint, og tilbakemeldinger fra redaksjonen har for mitt vedkommende ofte vært svært instruktive og nyttige.

Til slutt

Fs er alt i alt et svært positivt innslag i studiehverdagen, og jeg vil i den forbindelse berømme alle som gidder å ta på seg ansvaret for å sitte i redaksjonen og opprettholde driften. At Fs også på mange måter er mye bedre enn gjengse studenttidsskrifter (som for det første er rett og slett uforståelig med tanke på at det er filosofistudenter som driver det) gjør at berømmelsen er desto mer på sin plass. Som et første møte med redaksjonell praksis og som et forum for å få uttrykt seg som vordende filosofisk skribent utgjør Fs et tilbud til studenter som kanskje flere burde benyttet seg av. Håper uansett at Fs holder koken og at bladet kan bidra til et mer aktivt filosofisk miljø i fremtiden.